

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 92.150 van 11 januari 2001
in de zaak A. 64.333/VII-13.297.**

In zake : Peter DE SCHAMPHELAERE,
die woonplaats kiest bij
Advocaat J. HULSBOSCH,
kantoor houdende te GENT,
Rozemarijnstraat 122-128

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad
van OOST-VLAANDEREN.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Peter DE SCHAMPHELAERE op 1 juli 1995 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van "het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen dd. 27 april 1995 (ref. provincie Vlarem-44043/52/B/1), waarbij het beroep ingesteld tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van Merelbeke dd. 7 november 1994, waarmee aan de heer DE SCHAMPHELAERE Peter, Pontweg 46A te 9820 Merelbeke, de milieuvergunning wordt geweigerd voor het exploiteren van een inrichting voor het africhten en stallen van paarden, gelegen op de percelen kadastraal bekend onder Merelbeke, afd. 2, sectie B, nrs. 993, K, L, N, M aan de Pontweg 46A te Merelbeke, niet werd ingewilligd";

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de beschikking van 6 september 1999 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van verzoeker;

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 30 november 2000;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat J. HULSBOSCH, die verschijnt voor verzoeker, en van Bestuurssecretaris-jurist G. NEIRYNCK, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. De gegevens van de zaak

Overwegende dat de relevante feitelijke gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Op 8 september 1994 dient verzoeker een milieuvergunningsaanvraag in bij de gemeente Merelbeke voor de exploitatie van een inrichting gelegen aan de Pontweg 46A te Merelbeke met als voorwerp :

- 3.2. : het lozen van normaal huisafvalwater in oppervlaktewater;
- 28.2.c.1. : opslag van dierlijke mest : 30 m³;
- 32.4. : inrichting voor africhten en stallen van paarden.

1.2. Op 7 november 1994 wordt de milieuvergunning geweigerd door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Merelbeke.

1.3. Verzoeker gaat tegen deze beslissing in beroep bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen.

1.4. Tijdens de beroepsprocedure worden volgende adviezen ingewonnen :

- AMINAL - bestuur milieuvergunningen : gunstig advies;
- AROHM - bestuur ruimtelijke ordening : "voorlopig ongunstig" advies;
- de Vlaamse Milieumaatschappij : gunstig advies;
- de provinciale milieuvergunningscommissie : ongunstig advies.

1.5. Op 27 april 1995 neemt de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen, na op 23 februari 1995 de wettelijke termijn voor de behandeling van het beroep met één maand te hebben verlengd, het bestreden besluit, dat op 4 mei 1995 aangetekend aan verzoeker wordt verzonden.

De gevraagde vergunning wordt geweigerd;

2. De gegrondheid van het beroep

2.1.1. Overwegende dat verzoeker als eerste middel de schending aanvoert van de rechten van verdediging; dat hij doet gelden dat in zijn beroepschrift aan de bestendige deputatie hij uitdrukkelijk verzocht om te

worden gehoord, maar dat de bestendige deputatie hierop niet is ingegaan en dat hierdoor de rechten van verdediging werden geschonden;

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat naar luid van artikel 24, § 4, van Vlarem I de aanvrager van een milieuvergunning door de provinciale milieuvergunningscommissie kan worden gehoord en dat hij daartoe uiterlijk binnen de twintig kalenderdagen na de datum van indiening van de milieuvergunningsaanvraag of na datum van de verzending van de kennisgeving tot ontvankelijkheid van het beroep, bedoeld in artikel 50, 1, c), schriftelijk een verzoek tot de voorzitter van de provinciale milieuvergunningscommissie moet indienen, dat in het dossier zich geen enkel stuk bevindt waaruit blijkt dat verzoeker dergelijk verzoek bij de voorzitter van de provinciale milieuvergunningscommissie heeft ingediend, dat enkel in zijn beroepschrift verzoeker het volgende had geschreven : "... BEHAGE HET U, Mijne Heren, van de Bestendige Deputatie van de Provincieraad van Oost-Vlaanderen Na ondergetekende te hebben gehoord, Huidig beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren ...", dat er nochtans geen enkele wettelijke bepaling bestaat waardoor de bestendige deputatie zelf ertoe gehouden is de betrokkenen te horen vooraleer een beslissing te nemen, dat door middel van zijn beroepschrift verzoeker zijn standpunt heeft laten kennen en dat hij tijdens het verdere verloop van de procedure nergens blijkt heeft gegeven dat hij verdere informatie wenste te verschaffen;

2.1.3. Overwegende dat verzoeker volgende repliek geeft in zijn memorie van wederantwoord :

"Concludent heeft in zijn beroepschrift voor de Bestendige Deputatie uitdrukkelijk verzocht om gehoord te worden.

Het feit dat hierop niet werd ingegaan en concludent zijn dossier niet afdoende heeft kunnen verdedigen, maakt in zijn hoofde een schending uit van de rechten van verdediging en gaat in tegen artikel 6, 1 EVRM.

Door concludent niet op te roepen heeft de Bestendige Deputatie daarenboven een inbreuk gepleegd op de beginselen van behoorlijk bestuur.

'Overwegende nochtans dat degene tegen wie een maatregel die hem nadeel berokkent, overwogen wordt, vooraf in de gelegenheid moet worden gesteld om zijn standpunt ter zake naar voor te brengen;

Dat van deze verplichting slechts kan worden afgeweken indien de voorgenomen maatregel overwogen wordt op grond van een feit dat voor directe, eenvoudige constatacie door de overheid vatbaar is, wanneer de noodzaak bestaat om snel op te treden, of wanneer degene tegen wie de maatregel overwogen wordt niet binnen een redelijke termijn kan bereikt worden;

Dat de overheid, indien zij slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt in die zin dat zij, wanneer zij bepaalde feiten vaststelt, verplicht is een bepaalde beslissing te nemen, toch nog de betrokkenen moet horen ten aanzien van die feiten, indien deze niet voor eenvoudige constatacie vatbaar zijn; dat immers uit de verplichting tot zorgvuldigheid bij de feitenvinding voortvloeit dat in beginsel geen feit als bewezen of niet bewezen kan worden aanzien, zonder bij de betrokken persoon direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de mogelijkheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken' (R.v.St., nr. 32.886 dd. 28 juni 1989 (IVde kamer)).

Inzake milieuvergunningen is er een facultatieve hoorprocedure vastgelegd op het vlak van de provinciale milieuvergunningscommissies en op het vlak van de Gewestelijke milieuvergunningscommissie, doch enkel voor de vergunningsaanvragen die direct bij deze respectievelijke instanties moeten worden ingediend, en voor de bij de Bestendige Deputatie of bij de gemeenschapsminister ingediende beroepen.

Het feit dat concludent niet heeft verzocht om voor de provinciale milieuvergunningscommissie te worden gehoord, heeft geen enkele repercussie op zijn recht om gehoord te worden voor de Bestendige Deputatie.

De milieuvergunningscommissies hebben daarenboven enkel een adviserende bevoegdheid. Hun advies is niet bindend voor de overheid.

De voorgeschreven hoorprocedures voor de adviserende commissies vormen de enige in VLAREM I

staande regelgeving in verband met het horen van de betrokken partijen. Voor de vergunningverlenende overheden is er geen hoorprocedure uitgewerkt en dient men dus terug te vallen op de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en op de bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens vastgelegde rechten van verdediging.

Het is duidelijk dat in het kader van milieuvergunningdossiers de burger bij de uitoefening door de overheid van haar discretionaire bevoegdheid terzake, op een belangrijke en soms ontoelaatbare wijze in zijn belangen kan getroffen worden. Het is dan ook het principieel recht van iedereen om in deze materie te worden gehoord, als men dit vraagt. Doet men dit niet, moet dit door de Raad van State worden gesanctioneerd.

'In een materie zoals milieuvergunningen, waarin met omzichtigheid en met nauwkeurige afweging van alle betrokken belangen dient te worden gehandeld, lijkt ons het erkennen van het recht om gehoord te worden zowel wat de procedure in eerste aanleg als deze in hoger beroep betreft, een absolute noodzaak'. (DEKETELAERE, M., Milieuinfo 1995, 7).

Het kan niet worden ontkend dat de vergunning voor concludent uiterst belangrijk is. De uitoefening van zijn eigendomsrecht en zijn vermogenstoestand hangt ervan af. In dergelijke omstandigheden had de Bestendige Deputatie dienen in te gaan op zijn verzoek om gehoord te worden.

Het feit dat zij dit nagelaten heeft, dient te worden gesanctioneerd met de vernietiging van haar beslissing";

2.1.4. Overwegende dat verzoeker in zijn laatste memorie nog doet gelden dat de milieuvergunningsprocedure essentieel betrekking heeft op zijn burgerlijke rechten, namelijk zijn eigendomsrecht zodat artikel 6, § 1 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden wel degelijk werd geschonden;

2.1.5. Overwegende dat naar luid van artikel 24, § 4, van Vlarem I de aanvrager van een milieuvergunning op zijn verzoek door de commissie wordt gehoord en dat hij dat verzoek schriftelijk dient te richten tot de voorzitter van de provinciale milieuvergunningscommissie binnen de in die bepaling vastgestelde termijn; dat

verzoeker zulk een verzoek niet heeft gericht aan genoemde commissie zodat hij door die commissie dan ook niet moest worden gehoord; dat verzoeker wel heeft gevraagd om door de bestendige deputatie zelf te worden gehoord; dat, zoals blijkt uit de memorie van wederantwoord, dit duidelijk zijn bedoeling was; dat geen wettelijke of reglementaire bepaling aan de bestendige deputatie desbetreffend een hoorplicht oplegt; dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord en in zijn laatste memorie vruchteloos een beroep doet op artikel 6, § 1, van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (E.V.R.M.) naar luid waarvan bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvervolgung, eenieder het recht heeft op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie welke bij de wet is ingesteld; dat zoals uit die tekst zelf blijkt, evengenoemde bepaling enkel betrekking heeft op jurisdictionele procedures en niet op administratieve procedures waarbij uitspraak wordt gedaan over een administratief beroep ingesteld tegen een beslissing tot het verlenen van een milieuvergunning; dat alsdan de Vlaamse minister bevoegd voor het leefmilieu niet optreedt als een rechtsprekend orgaan; dat uit de door verzoeker in zijn laatste memorie aangehaalde arresten geenszins kan worden afgeleid dat artikel 6, § 1, van het E.V.R.M. van toepassing zou zijn op administratieve procedures, zoals de thans voorliggende; dat het middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat verzoeker als tweede middel de schending inroept van "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, inbreuk op de verplichting tot zorgzame, nauwkeurige feitenvinding en het redelijkheidsbeginsel - schending van de motiveringsverplichting"; dat verzoeker doet gelden dat de diverse

betrokken instanties op een duidelijke contradictorische wijze handelen, dat op 5 juli 1993 een geldige bouwvergunning werd afgegeven voor het bouwen van een loods met het oog op de uitbreiding van een bloemisterij, dat toen deze eigendom ook was gelegen in een landschappelijk waardevol agrarisch gebied, dat bij koninklijk besluit van 13 juni 1994 het bijzonder plan van aanleg Scheldevallei werd goedgekeurd, waardoor voor zijn goed zelfs een uitbreidingszone werd bepaald, dat het bestreden besluit niet afdoende motiveert waarom de ligging van de loods nu plotseling wel een beletsel zou zijn voor het toekennen van de gevraagde milieuvergunning, dat dit een erkende vernietigingsgrond uitmaakt, dat het genoemde koninklijk besluit bepaalde stedenbouwkundige verplichtingen oplegt doch er geen milieurechtelijke voorschriften kunnen uit worden afgeleid die de weigering van een milieuvergunning zouden kunnen verantwoorden, dat hetzelfde geldt voor het koninklijk besluit van 28 december 1972 inzake de gewestplannen en de toelichting waarop de provincie zich baseert, dat de toelichting bij dit laatstgenoemde besluit trouwens geen bindende regels bezit om verzoekers inrichting als niet-agrarisch te beschouwen, dat het louter indicatief is, dat stedenbouwkundig de loods volledig in regel is, dat hij de gemeente en de provincie wel kan bijtreden in hun motivering indien het een bouwvergunningsaanvraag zou betreffen, doch dat in casu het gaat om een milieuvergunningsaanvraag, dat voor de weigering van deze er geen milieurechtelijke normen zijn die zouden zijn miskend, dat AMINAL dan ook een gunstig advies heeft gegeven, dat deze dienst zich immers louter op milieurechtelijk vlak voor de beoordeling van de aanvraag stelt zoals het ook hoort, dat het rapport van deze dienst redelijk en volkomen logisch is, dat de aangevraagde vergunning in dezelfde klasse, namelijk klasse 2, valt als de vroegere bloemisterij, zodat geen verhoging van klasse geschied, dat de wijziging van de bestemming van de loods tevens

een mindere belasting betekent voor de natuur en het milieu, dat de opslag van chemische producten voor de bloemisterij immers veel schadelijker is dan de aanwezigheid van acht paarden, dat hij nu tevens verplicht is een mestvaalt op te richten waar de mest vroeger op de bodem werd gestort, dat het niet in zijn bedoeling ligt om zijn loods commercieel als manege te gaan exploiteren, dat dit trouwens ook niet werd aangevraagd, dat bovendien er geen bezwaren binnen kwamen van omwonenden, dat de bestemming die verzoeker aan de loods wenst te geven kleinschalig van aard is en aansluit bij de agrarische sector, dat op dit ogenblik de omliggende weiden reeds gebruikt worden als loopweiden voor paarden en dat enkele paarden meer het landschap niet zullen schaden, dat deze activiteit de draagkracht van het landschap niet in gevaar zal brengen, zoals ten onrechte wordt geargumenteed door de provincie, dat er evenmin cultuurhistorische en ecologische elementen zullen worden geschonden, dat er geen redelijke objectieve elementen zijn die de weigering van de milieuvergunning kunnen rechtvaardigen, dat in casu zowel de gemeente Merelbeke als de provincie Oost-Vlaanderen het milieurechtelijke en het stedenbouwrechtelijke verwarren, dat de weigering uitsluitend wordt gemotiveerd op basis van de louter subjectieve argumentatie als zou de geest van het bijzonder plan van aanleg Scheldevallei geschonden zijn, dat nergens wordt aangegeven wat hieronder dient te worden verstaan, dat de motivering van het bestreden besluit onredelijk is en gefundeerd op niet ter zake doende voorschriften en op louter subjectieve interpretaties en dat niet wordt geantwoord op alle opgeworpen grieven van verzoeker;

2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij volgend verweer laat kennen :

"Vooreerst dient te worden benadrukt dat procedures inzake bouwvergunningsaanvragen en milieuvergunningsaanvragen door onderscheiden wetgevingen worden geregeld.

Dit betekent dat beide aanvragen in principe tot een andersluidend resultaat kunnen leiden. Beide procedures worden evenwel door de wetgever samengebracht in de artikelen 56 en 57 van VLAREM I, onder de hoofding 'koppeling milieu- en bouwvergunning'.

Artikel 56 bepaalt dat de bouwvergunning wordt geschorst zolang de milieuvergunning niet definitief is verleend.

M.a.w. de wetgever zelf stelt dat zelfs in het geval dat een bouwvergunning werd verleend deze slechts volledige rechtskracht verwerft wanneer definitief werd beslist over de milieuvergunningsaanvraag.

Artikel 57 bepaalt dat bij definitieve weigering van de aangevraagde milieuvergunning de bouwvergunning van rechtswege vervalt op de dag van de al of niet stilzwijgende weigeringsbeslissing in laatste aanleg.

Het is evident dat bij de beoordeling van een bepaald dossier, naast louter milieuhygiënische overwegingen, ook argumenten van planologische aard een belangrijke rol kunnen spelen bij de uiteindelijke beoordeling door de Bestendige Deputatie.

De inrichting is volgens het gewestplan Gentse en Kanaalzone gelegen in een landschappelijk waardevol agrarisch gebied.

Tevens is de inrichting gelegen in het BPA nr. 17 'Scheldevallei' goedgekeurd bij K.B. dd. 13/06/1994, waarvoor o.a. volgende stedenbouwkundige voorschriften gelden : agrarische gebieden met landschappelijke waarde zijn bestemd voor agrarisch gebruik. Alle handelingen en werken die overeenstemmen met de in de grondkleur aangegeven bestemming, mogen worden uitgevoerd voor zover zij de identiteits-, belevings- en/of informatiewaarde van het landschap en de draagkracht van de natuur niet in gevaar brengen.

Waardevolle cultuurhistorische en ecologische elementen moeten behouden worden.

In casu zou de geplande inrichting plaatsvinden in een loods waarvoor het Schepencollege op 05/07/1993 de bouwvergunning verleende als uitbreiding van een bloemisterij.

Deze bloemisterij werd stopgezet.

De beoogde bestemmingswijziging van de loods vereist op grond van artikel 2.2.2. van de Stedenbouwkundige voorschriften van het BPA een bouwvergunning tot bestemmingswijziging.

Een bouwvergunning hiervoor werd niet afgeleverd.

De bestemmingswijziging beoogde de loods in te delen in afzonderlijke boxen voor het stallen van max. 8 paarden en de aanleg van een zandpiste.

Rekening houdend met de toelichting van het Bestuur van de Stedenbouw en de Ruimtelijke Ordening bij het KB dd. 28/12/1972, die als leidraad gehanteerd wordt door de administratie, stelt het bestreden besluit dat het bedrijf noch als para-agrarisch, noch als bijzonder agrarisch bedrijf kan beschouwd worden. Enkel paardenfokkerijen met minstens 20 fokmerries kunnen als para-agrarische inrichting aanvaard worden.

Door het ontbreken van een bestemmingswijziging en het niet-agrarisch karakter van de activiteiten is de inrichting in kwestie strijdig met de geest en de bindende stedenbouwkundige voorschriften van voormeld BPA.

Al deze argumenten staan uitdrukkelijk vermeld in het besluit dd. 27 april 1995 van de Bestendige Deputatie (stuk 13 administratief dossier).

De uiteindelijke conclusie luidt dat het exploiteren van de geplande inrichting strijdig is met de bindende planologische voorschriften van het landschappelijk waardevol agrarisch gebied van het gewestplan.

Het weigeringsbesluit van het Schepencollege van 7 november (1994) werd dan ook bevestigd.

De aangehaalde overwegingen volstonden om tot desbetreffende beslissing te komen en sluiten aan bij de ongunstige adviezen van de Provinciale Milieuvergunningscommissie en het Bestuur Ruimtelijke Ordening van AROHM (stukken 10 en 12 administratief dossier).

Uit het overwegende gedeelte blijkt voldoende duidelijk waarom het gunstig advies van het Bestuur Milieuvergunningen van AMINAL en de argumenten in het beroepschrift van milieuhygiënische aard niet werden gevolgd, nl. ingevolge de planologische onverenigbaarheid.

Bij het nemen van de bestreden beslissing heeft de Bestendige Deputatie rekening gehouden met verschillende elementen, waaronder de resultaten van het openbaar onderzoek, het ontvankelijk bevonden beroepschrift en de uitgebrachte adviezen.

De beslissing van de Bestendige Deputatie vindt zowel in materieel als in formeel opzicht een afdoende en aanvaardbare grondslag in haar juridische en feitelijke overwegingen";

2.2.3. Overwegende dat in de memorie van wederantwoord verzoeker zijn tweede middel aanvult als volgt :

"2.1. Formele bemerkingen.

De bestendige deputatie beperkt zich in haar motivering tot het overnemen van de motieven van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente

Merelbeke en dit met quasi dezelfde bewoordingen, het citeren van de planologische voorzieningen, en tot verwijzing naar de uitgebrachte adviezen.

'Overwegende dat de aanhef van het bestreden besluit, naast een door verzoekster terecht als nietszeggend bestempelde verwijzing naar adviezen die tijdens de voorbereidende procedure werden uitgebracht, zonder meer bestaat in de woordelijke overname van de ter plaatse geldende bestemmingsvoorschriften, zonder nader te verklaren of de inrichting al dan niet met die bestemming verenigbaar is en om welke reden; dat het bestreden besluit volstrekt niet gemotiveerd is'; (R.v.St. nr. 31.742 van 12 januari 1989 (VIId kamer))";

dat, voorts, verzoeker herhaalt dat het om milieutechnische redenen onmogelijk is om de aanvraag te weigeren, dat vroeger de loods reeds als een klasse 2-inrichting werd gebruikt en dat de huidige voorgestelde activiteit minder milieubelastend is dan de vroegere activiteit, dat het houden van een beperkt aantal paarden duidelijk aanleunt bij de agrarische sector, dat de argumentatie die de verwerende partij opwerpt niet kan worden gevolgd want als twintig paarden kunnen worden vergund kunnen minder paarden ook worden vergund, want zij zijn minder belastend voor het milieu, dat er eveneens uit het oog wordt verloren dat het gaat om een reeds bestaand agrarisch gebouw, dat de bloemisterij werd overgenomen doch de in het geding zijnde loods niet, dat de bestemming die hij aan de loods wil geven minstens kan gekwalificeerd worden als een bijzondere para-agrarische activiteit, te weten het stallen, het africhten en het onderhouden van paarden, dat dergelijke bedrijven toegelaten zijn in agrarische gebieden die vanuit landbouwkundig oogpunt reeds zijn aangetast, zodat hun inplanting niet schaadt aan de bestaande bedrijven, dat op basis van artikel 11 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 het toegestaan is om in een agrarisch bedrijf de activiteit om te schakelen van een aan de grond gebonden bedrijf, naar een niet aan de grond gebonden inrichting, dat zelfs indien men de kwestieuze activiteiten zou catalogeren

als recreatief dan nog er stedenbouwkundig geen probleem kan bestaan daar recreatieve activiteiten in landbouwgebied immers mogen worden uitgevoerd voor zover ze niet gepaard gaan met bouwactiviteiten in de zin van artikel 44 van de stedenbouwwet; dat inzake de bouwvergunning, verzoeker erop wijst dat er geen enkele regel is die oplegt dat hij eerst een bouwvergunning tot bestemmingswijziging moet hebben vooraleer hij de milieuvergunning aanvraagt, dat hij het recht heeft eerst de milieuvergunning aan te vragen en nadien een bouwvergunningsprocedure te starten; dat met betrekking tot de "geest" van het bijzonder plan van aanleg verzoeker nog opmerkt dat, als men de natuurhistorische waarde bedoelt van het gebied, hij niet inziet hoe acht paarden hieraan afbreuk kunnen doen, dat, integendeel, zij het idyllische van het gebied verhogen;

2.2.4.1. Overwegende dat het bestreden besluit als volgt is gemotiveerd :

"Overwegende dat de inrichting volgens het gewestplan Gentse en Kanaalzone gelegen is in een landschappelijk waardevol agrarisch gebied; dat een woongebied (gelegen is) op 200 meter ten oosten van de inrichting; dat de inrichting tevens gelegen is in het BPA nr. 17 'Scheldevallei', goedgekeurd bij K.B. van 13/06/1994;

Overwegende dat dit BPA de verdere detaillering bevat van de planologische bestemming; dat de stedenbouwkundige voorschriften van het BPA vermelden : 'agrarische gebieden met landschappelijke waarde zijn bestemd voor agrarisch gebruik. Alle handelingen en werken die overeenstemmen met de in de grondkleur aangegeven bestemming, mogen worden uitgevoerd voor zover zij de identiteits-, belevings- en/of informatiewaarde van het landschap en de draagkracht van de natuur niet in gevaar brengen. Waardevolle cultuurhistorische en ecologische elementen moeten behouden worden';

Overwegende dat de geplande inrichting zou plaatsvinden in een loods waarvoor het Schepencollege op 05/07/1993 de bouwvergunning als uitbreiding van een bloemisterij verleende; dat deze bloemisterij werd stopgezet; dat de beoogde bestemmingswijziging van de loods op grond van artikel 2.2.2. van de stedenbouwkundige voorschriften van het BPA een bouwvergunning

tot bestemmingswijziging vereist; dat dergelijke bouwvergunning nog niet afgeleverd werd;

Overwegende dat de inrichting beoogt in de loods in afzonderlijke boxen max. 8 paarden te stallen en af te richten; dat tevens een zandpiste aangelegd werd; dat, gelet op de toelichting bij het K.B. dd. 28/12/1972 inzake de gewestplannen, dit bedrijf noch als para-agrarisch, noch als bijzonder agrarisch bedrijf kan beschouwd worden; dat enkel paardenfokkerijen met minstens 20 fokmerries als para-agrarische inrichting aanvaard worden; dat de geplande inrichting, gelet op het ontbreken van een bestemmingswijziging en gelet op het niet-agrarisch karakter van de activiteiten, eveneens strijdig is met de geest en de bindende stedenbouwkundige voorschriften van hogervermeld BPA;

Overwegende dat het exploiteren van de geplande hinderlijke inrichting strijdig is met de bindende planologische voorschriften van het landschappelijk waardevol agrarisch gebied van het gewestplan (art. 11.4.1. en art. 15.4.6.1. van het K.B. dd. 28/12/1972 en de bindende stedenbouwkundige voorschriften van het BPA, Scheldevallei, goedgekeurd bij K.B. dd. 13/06/1994); dat derhalve de milieuvergunning terecht geweigerd werd";

dat uit die motivering blijkt dat één van de decisieve weigeringsmotieven is dat de geplande inrichting strijdig is met zowel het bestemmingsvoorschrift landschappelijk waardevol agrarisch gebied vastgelegd bij het gewestplan Gentse en Kanaalzone als met de bindende stedenbouwkundige voorschriften van het bijzonder plan van aanleg "Scheldevallei", goedgekeurd bij koninklijk besluit van 13 juni 1994;

2.2.4.2. Overwegende dat krachtens het bepaalde in artikel 2, § 1, van de stedenbouwwet van 29 maart 1962, thans artikel 2, § 1, van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996, de overheid die bevoegd is voor het afgeven van de milieuvergunning ertoe gehouden is de voorschriften van de geldende plannen van aanleg en bindende ontwerpplannen in acht te nemen, wat onder meer inhoudt dat zij de vergunning dient te weigeren indien de inrichting of een gedeelte ervan niet past in de bindende voorzieningen van het plan; dat verzoeker dan ook ten

onrechte betoogt dat een milieuvergunning uitsluitend vanuit milieuhygiënisch oogpunt moet worden getoetst;

2.2.4.3. Overwegende dat de stedenbouwkundige voorschriften van het bijzonder plan van aanleg nr. 17 "Scheldevallei", goedgekeurd bij koninklijk besluit van 13 juni 1994, waarbinnen de geplande inrichting is gelegen, bepalen : "agrarische gebieden met landschappelijke waarde zijn bestemd voor agrarisch gebruik. Alle handelingen en werken die overeenstemmen met de in grondkleur aangegeven bestemming mogen worden uitgevoerd voor zover zij de identiteits-, belevings- en/of informatiewaarde van het landschap en de draagkracht van de natuur niet in gevaar brengen. Waardevolle cultuur-historische en ecologische elementen moeten behouden worden"; dat blijkens het gewestplan Gentse en Kanaalzone de inrichting gelegen is in een landschappelijk waardevol agrarisch gebied; dat vornoemd bijzonder plan van aanleg niet afwijkt van het gewestplan; dat, dienvolgens, de vraag is of de verwerende partij terecht heeft geoordeeld dat de inrichting strijdig is met het geldend gewestplan en bijzonder plan van aanleg;

2.2.4.4. Overwegende dat artikel 11.4.1. van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen met betrekking tot de agrarische gebieden het volgende bepaalt :

"4.1. De agrarische gebieden zijn bestemd voor de landbouw in de ruime zin. Behoudens bijzondere bepalingen mogen de agrarische gebieden enkel bevatten de voor het bedrijf noodzakelijke gebouwen, de woning van de exploitanten, benevens verblijfsgelegenheid voor zover deze een integrerend deel van een leefbaar bedrijf uitmaakt, en eveneens para-agrarische bedrijven. Gebouwen bestemd voor niet aan de grond gebonden agrarische bedrijven met industrieel karakter of voor intensieve veeteelt, mogen slechts opgericht worden op ten minste 300 m van een woongebied of op ten minste 100 m van een woonuitbreidingsgebied, tenzij het een woongebied met

landelijk karakter betreft. De afstand van 300 m en 100 m geldt evenwel niet in geval van uitbreiding van bestaande bedrijven. De overschakeling naar bosgebied is toegestaan overeenkomstig de bepalingen van artikel 35 van het Veldwetboek, betreffende de afbakening van de landbouw- en bosgebieden";

2.2.4.5. Overwegende dat blijkens de milieuvergunningsaanvraag uitdrukkelijk vergunning werd gevraagd voor rubriek 32.4. van de indelingslijst in bijlage 1 bij Vlarem I; dat ten tijde van de vergunningsaanvraag die rubriek betrekking had op "Rijscholen, inrichtingen voor ruiters-, draf-, ren- en mensport, inrichtingen voor verhuur en africhting van paarden en andere zadeldieren" en dat deze rubriek deel uitmaakte van de globale rubriek 32, die betrekking had op "ontspanningsinrichtingen en schietstanden"; dat ook in zijn vergunningsaanvraag verzoeker de inrichting waarvoor de vergunning werd gevraagd beschreef als een "inrichting voor africhting en stallen van paarden"; dat uit bijlage 1 bij de milieuvergunningsaanvraag blijkt dat verzoeker, die als ingenieur is tewerkgesteld, en zijn echtgenote "als bijverdienste een aantal boxen (willen) verhuren aan personen die zelf de mogelijkheid niet hebben om bij hen thuis een paard te stallen, of personen die tijdelijk problemen hebben met hun paard te begeleiden bij de africhting ervan"; dat volgens de vergunningsaanvraag deze activiteit zou omvatten :

- "- verhuren van paardeboxen (max. 8)
- dressuurles geven aan personen met eigen paarden
- africhten in (lees : en) rijden van paarden voor derden";

dat volgens de door verzoeker zelf in zijn milieuvergunningsaanvraag verstrekte gegevens de inrichting waarvoor de vergunning werd aangevraagd niet gericht is op de productie van landbouwproducten noch onmiddellijk daarbij aansluit of afgestemd is, maar veeleer een recreatieve functie vertoont; dat een dergelijke inrichting dan ook niet kan worden beschouwd als een

agrarische of para-agrarische onderneming; dat het betoog van verzoeker dat volgens het arrest nr. 25.690, de gemeente Evergem, van 3 oktober 1985, recreatieve activiteiten in landbouwgebied zouden mogen worden uitgevoerd, indien deze niet gepaard gaan met de uitvoering van enig bouwwerk, in casu niet relevant is, daar de activiteiten waarvoor de vergunning werd aangevraagd wel degelijk plaatsvinden in "enig bouwwerk";

2.2.4.6. Overwegende dat verzoeker in zijn laatste memorie wel nog betoogt dat hij ook paarden fokt maar dat deze activiteit niet vergunningplichtig is gezien hij slechts acht grote inheemse zoogdieren houdt en dat hij aldus wel degelijk een landbouwbedrijf exploiteert; dat, evenwel, het feit dat verzoeker ook enkele paarden fokt, niet inhoudt dat de inrichting waarvoor de vergunning werd gevraagd als een agrarische of para-agrarische onderneming moet worden beschouwd; dat een paardenfokkerij van maximum acht paarden bezwaarlijk als een leefbaar bedrijf te beschouwen is, zoals vereist in het geciteerd artikel 11.4.1. van het koninklijk besluit van 28 december 1972;

2.2.4.7. Overwegende dat uit hetgeen voorafgaat volgt dat de grief van verzoeker aangaande de planologische onverenigbaarheid van de geplande inrichting niet gegrond is;

2.2.4.8. Overwegende dat aangezien de planologische onverenigbaarheid van de inrichting waarvoor de in het geding zijnde milieuvergunning werd aangevraagd in casu een rechtsgeldig decisief weigeringsmotief vormt, andere mogelijke gebreken in de motivering van het bestreden besluit die door verzoeker worden aangevoerd dat besluit niet vermogen te vitiëren; dat het immers gaat om kritiek op overtollige motieven; dat de desbetreffende grieven van verzoeker dan ook niet moeten worden onderzocht,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op elf januari tweeduizend en een, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	L. LAVRYSEN,	staatsraad,
Mevr.	A.-M. GOOSSENS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. GOOSSENS.

M.-R. BRACKE.